

Артьоменко Станіслав Олександрович

(13 квітня 1997 – 29 липня 2022)

Позивний – «Схід»

Станіслав родом з міста Краматорськ Донецької області. Навчався на програміста, але не встиг здобути повну вищу освіту. За той, не надто тривалий час, що мені довелося попрацювати з хлопцем, я запам'ятала його як дуже спокійного, врівноваженого студента. Стас мав якийсь надзвичайно загострене відчуття справедливості, за що його поважали одногрупники. Шанобливо ставився до викладачів, насамперед, до жінок. Дуже любив бігати та займатися спортом. Особливо – боксом, навіть виступав на професійному рингу. На жаль його життя обірвалося дуже рано.

Зі спогадів Сігової Олени Вячеславівни, викладача спецдисциплін ВСІ КФК ЛІПІБ ДДМА, класного керівника групи, де навчався Станіслав

Артъоменко Станіслав Олександрович

(13 квітня 1997 – 29 липня 2022)

Позивний – «Схід»

Наше життя розділилося на «до» та «після» 29 липня 2022 року. Станіслав був найкращим чоловіком, сином і другом. Добрий, скромний, вихований. У нашого Героя залишилась онкохвора мама та бабуся

Зі спогадів Ганни, коханої дівчини Станіслава

Артьоменко Станіслав Олександрович

(13 квітня 1997 – 29 липня 2022)

Позивний – «Схід»

Мені цей хлопець відразу сподобався своєю поведінкою, якоюсь принциповою позицією. Десь у п'ятому-шостому класі я привів його додому і майже з порога заявив батькам: «Ви мені не подарували брата. То й ось, знайомтеся, це – мій рідний брат!» В нього було дуже важке життя, дуже. Але щось, мабуть, було в ньому таке всередині, завдяки чому він не зіпсувався як людина через всі ці тяжкості. І я взагалі не знаю, як він виріс такою щирою та доброю людиною.

Після закінчення школи я вступив до Донецького ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою, а Стас – у місцевий Машинобудівний технікум. Під час навчання в різних містах ми бачилися рідко, але саме в цей час прийшло усвідомлення цінності справжньої чоловічої дружби.

Він ніколи нічого не просив, ніколи не скаржився, дуже скромним був. Але в нього була хвора на рак мати. Мабуть, він нікого так сильно не любив, як свою мати. Він понад усе хотів її вилікувати. Тому поїхав за кордон, аби заробити на її лікування. Проте, я порадив йому залишитися в Україні та спробувати себе на військовій службі, адже Стас мав не аби-яку фізичну підготовку. Крім того, Стас колись і сам мріяв бути прикордонником. В той самий час кохана дівчина Стаса Ганна та ще один знайомий запропонували йому вступити до лав «Азову».

На той час туди було не просто потрапити. Але він потрапив. Своїми силами склав всі іспити. Стасу там подобалося, їх вчили там професійно вотовати. Крім того, він розповідав про те, що там було дуже людяне

ставлення до всіх, зокрема, й з боку керівництва. Він потрапив до «Азову» у 2020 році, за півтора року до повномасштабної війни. Стас приїжджав звідти завжди натхненним і дуже задоволеним тим, що опинився серед тих людей.

Коли почалася велика війна, Стас знаходився у Маріуполі, я – у Краматорську, в ДСНС, хотів було якось доєднатися до «Азову», щоб вотивати поряд із другом, але на той момент це вже було неможливо. Останній раз говорили ми один з одним телефоном 14 березня. «Зроби так, щоб моя мати жила», – це було останнє, що сказав Стас наприкінці тої розмови.

Далі вони тримали зв'язок тільки через дівчину Стаса, однак новин майже не було. Якимось внутрішнім відчуттям я розумів, що Стас живий... Рівно до того моменту, поки не трапився той вибух в Оленівці.

Смерть Стаса офіційно підтвердилася тільки після визволення з полону його командирів. Згодом, з'ясувалося, що Стас був поранений в ногу ще у Маріуполі, але навіть з пораненням, вже перебуваючи в «Азовсталі», Стас рвався на завдання та завжди їх виконував. Там тривали запеклі бої. З роти Стаса перед полоном залишилися живими лише дві людини. Тіло Стаса вдалося повернути тільки влітку 2023, майже через рік після загибелі. Разом з побратимами він похований у Києві.

«Він загинув, так сталося. Я прийняв цей факт... Мені й досі самотньо. Я більше ніколи не зможу комусь вірити. Так вірити, як йому... Хоч я і скептик, але ще дуже-дуже хочу вірити, прямо всією душею, що після смерті є життя. І він все бачить, що тут робиться, і є там десь зараз ангелом-охоронцем...

Зі спогадів друга Микити Трубочанина

Артваненко Станіслав Олександрович

(13 квітня 1997 – 29 липня 2022)

Позивний – «Схід»

Станіслава до мене привів його друг Микита, який навчався у Національному університеті цивільного захисту в Харкові, де я на той час працював викладачем із фізичної підготовки, а також тренером збірної університету та збірної команди ДСНС із рукопашного бою та боксу.

Сказав, Валентине Васильовичу, це мій товариш, мій найкращий друг, він мені як брат. І він хоче займатися боксом. Я сказав, що добре, давай погемма працювати. У бокс Станіслав прийшов досить пізно – практично у 19 років, але показав себе хлопцем із характером, дуже завзятим, відпрацьовував по два тренування на день. У звичайному житті він був простим і безвідмовним хлопцем, готовим завжди прийти на допомогу. Якщо було треба, то я дзвонив йому або Микиті, і будь-яке питання завжди міг закрити з їхньою допомогою. А у рингу Станіслав був характерним боксером, бойовим, десь навіть безбашеним, любив подитися. Він не був ігровиком або тактиком, щоб переграти, перехитрити суперника, а кидався у вир із головою. Цим був схожий на Деніса Берінгера у молоді роки.

Він хотів був військовим і служити саме у складі «Азову», який зараз на слуху. Спортивна та патріотично налаштована молодь йде до цього військового підрозділу, який, на мій погляд, є справді патріотичною та правильною організацією. Туди не йде хто завгодно і не беруть будь-кого. Там майже всі хлопці – спортсмени, нагитані та розумні, які дуже люблять свою країну.

Після того, як Станіслав погав служити в «Азові», а про нього майже нічого не чув – тільки, коли зустрічався з Микитом. Друг розповідав, як там мій урень. Від нього я вже дізнався, що Стас на «Азовстали». Розповідав, що там йшли дуже важкі бої, його там і контузило, а потім погнали. Через деякий час Микита мені зателефонував і сказав, мовляв, Валентине Васильовичу, друга мого більше немає. Після цієї трагедії Микита попросив: «Давайте підтримаємо маму. Стас хотів, щоб вона жила». Тому я теж виклав пост із фаними картин, куди відправляти гроші на лікування жінки – дівчини Стаса, вони хотіли побратися, хотіли народити дитину.

Зі спогадів Валентина Васильовича Голова, тренера з боксу

Артьоменко Станіслав Олександрович
(13 квітня 1997 – 29 липня 2022)
Позивний – «Схід»

Випускник ВСП «Краматорський фаховий коледж промисловості, інформаційних технологій та бізнесу ДДМА» (колишній ашинобудівний коледж ДДМА) 2016 року спеціальності «Розробка програмного забезпечення».

До цього навчався спочатку у 10-й, а потім у 16-й школах Краматорська.

У 2020 році Станіслав пішов служити до полку «Азов».

24 лютого 2022 року з початком повномасштабного вторгнення Станіслав був на позиціях у місті Маріуполь на Донеччині. Був мінометником. На його рахунку – не одна підбита ворожа техніка. Згодом чоловік вступив до лав Окремого загону спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України. Був снайпером.

11 травня під час боїв боєць отримав поранення в ногу. А вже за кілька днів, у ніч на 16 травня, полк «Азов» вийшов із заводу «Азовсталь». Українські захисники потрапили у полон до російських окупантів. З того дня рідні не мали відомостей про Станіслава.

Подальша його доля стала відома тільки після звільнення з полону бійців «Азова». За їхньою інформацією, Станіслава було переведено до того самого ангару у в'язниці тимчасово окупованого селища Оленівка на Донеччині, в якому російські окупанти влаштували свій підлий теракт. Згодом окупанти оприлюднили списки, в яких було 50 загиблих та 73 поранених українських військовополонених. Серед цих імен рідні знайшли і свого Станіслава. Воїну було лише 25 років.

З повідомлення Телеграм каналу 12-ї бригади спеціального призначення «Азов» НГУ: «В ніч з 28 на 29 липня 2022 року російські окупанти підірвали барак в колонії Оленівки з полоненими азовцями. Внаслідок вибуху загинули 54 захисники Маріуполя, ще 130 – зазнали поранень. Поранені азовці виносили тіла побратимів. Тих, кого можна було врятувати, окупанти кидали помирати. Оленівка – це злочин проти людяності, порушення всіх можливих правил ведення війни та поводження з військовополоненими».

